

การพัฒนา รูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้
ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง
จังหวัดเชียงใหม่*

THE DEVELOPMENT OF A LEARNING MANAGEMENT MODEL BASED
ON THE CONSTRUCTIVISM THEORY OF WAT SI PING MUANG
MUNICIPAL SCHOOL CHIANG MAI PROVINCE

อินทรีตา ยาวิชัย

Inritha Yavichai

โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

Wat Si Ping Mueang Municipal School Chiang Mai Province, Thailand

E-mail: Inrita9@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาการบริหารการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง เพื่อหา รูปแบบและทดลองใช้รูปแบบ และเพื่อสรุปประเมินผลการ ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ครั้งนี้ จำนวน 441 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบประเมิน แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามความพึงพอใจ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.91 วิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรม คอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพปัญหาและข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองในภาพรวมนั้นยังต้องการปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจในระดับที่ยอมรับได้

* Received 27 November 2021; Revised 26 June 2023; Accepted 26 June 2023

2. รูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียนและกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้จากจุดประสงค์ ขั้นที่ 2 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 การเสริมความรู้ใหม่จากครู สื่อแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นที่ 4 การประยุกต์ใช้ความรู้กับวิถีชีวิตและขั้นที่ 5 การประเมินสะท้อนผลการเรียนรู้

3. ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎีและความเป็นไปได้ของการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4. การพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมี 5 ขั้นตอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน

คำสำคัญ: รูปแบบ, การพัฒนา, การบริหารจัดการเรียนรู้, การสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง

ABSTRACT

This research aimed to 1) study the current state of learning management based on the Constructivism Theory of Wat Sri Pingmuang Municipal School and 2) study and find a model, as well as experiment with the model to summarize the result evaluation. The population used in this study comprised 441 people. The research tools were the evaluation form, observation form, interview form, and questionnaire for asking the satisfaction, which had a reliability of 0.9. Data were analyzed using a statistical computer program by estimating the mean, standard deviation, and content analysis.

The results showed that;

1. Overall, the problematic conditions and basic information about learning management through the Constructivism Theory still need to be improved and developed continuously. It has yet to be satisfied at an acceptable level.

2. The learning management model based on the Constructivism Theory included five steps: 1) Introduction to lessons and setting learning goals based

on the objectives, 2) Previous knowledge review, 3) Reinforcement of new knowledge from self-learning media, 4) Application of knowledge to lifestyles, and 5) Learning evaluation.

3. Overall, the examination results of the efficiency of theoretical reasonableness and the feasibility of developing a learning management model with the Constructivism Theory of Wat Sri Ping Muang Municipal School, Chiang Mai Province, was at a high level, which met the specified criteria. The overall satisfaction was at the highest level.

4. Developing a learning management model using the Constructivism Theory consisted of five steps, and all had averages at a high level.

Keywords: Model, Development, Learning Management, Constructivism

บทนำ

การศึกษาวิจัยที่ค้นและเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579 ชี้ให้เห็นได้ชัดว่า การจัดการศึกษาในปัจจุบันควรมุ่งเน้นในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะที่จำเป็นในโลกศตวรรษที่ 21 เพื่อเท่าทันกับความเปลี่ยนแปลงของสังคมและที่จะเกิดขึ้นในโลกแห่งอนาคต ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของครูควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะและสร้างกระบวนการคิด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้บริหารสถานศึกษาและครูสอนจะต้องคำนึงอยู่เสมอเพื่อให้การจัดการศึกษาเป็นไปตามเป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียนที่กำหนด นอกจากนี้มีสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ทักษะการเรียนรู้ที่จะนำมาประยุกต์ใช้ทั้งในเชิงระบบ และโครงสร้างของสังคมไทยให้มีภูมิคุ้มกัน ต่อการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้น ให้ความสำคัญกับการสร้างระบบการศึกษาที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ เพื่อเป็นกลไกหลักของการพัฒนาศักยภาพขีดความสามารถของทุนมนุษย์ที่รองรับการศึกษา การเรียนรู้ และความท้าทายที่เป็นพลวัตของโลกในศตวรรษที่ 21 ผู้เรียนแต่ละระดับการศึกษาควรได้รับการพัฒนาขีดความสามารถ เติบโตตามศักยภาพที่มีอยู่ในตัวตนของแต่ละบุคคล และมีคุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์ มีองค์ความรู้ที่สำคัญและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) โดยครูจะต้องปรับแนวทางการเรียน

การสอนที่จะต้องส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่จะเป็นพื้นฐานต่อการใช้ชีวิตในอนาคต โดยเปลี่ยนการสอนแบบเดิม จากครูเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ักเรียนหน้าชั้นเรียน มาเป็นนักเรียนจะต้องศึกษาหาความรู้จากนอกห้องเรียนด้วยตนเอง โดยผ่านสื่อเทคโนโลยีที่ครูเป็นผู้จัดทำขึ้น (ชนิสรา เมธภัทรศิริธู, 2560) โดยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองให้ความสำคัญกับผู้เรียนมากกว่าครู โดยที่เน้นผู้เรียนให้เกิดปฏิสัมพันธ์กับวัตถุ หรือเหตุการณ์ด้วยตัวของผู้เรียนเองทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ และแก้ปัญหาด้วยตนเอง โดยเน้นการสร้างความรู้ด้วยตนเองจากประสบการณ์ และการตีความหมายจากประสบการณ์ คือ ต้องมีการรับรู้ด้วยการตอบสนองจนเป็นประสบการณ์ก่อนจนเกิดความรู้ความเข้าใจนั้น ๆ และเกิดกระบวนการที่เกิดขึ้นในสมองเกี่ยวกับการจัดระเบียบประสบการณ์เดิมประสบการณ์ใหม่ให้มีความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน (ศศิธร เวียงวะลัย, 2556)

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ การศึกษาต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย ทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนคือรูปแบบการจัดการศึกษาต้องเอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มศักยภาพ ส่งเสริมผู้เรียนที่มีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน ด้วยกระบวนการที่หลากหลายและส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับธรรมชาติความต้องการ และปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของแต่ละช่วงวัย ดังนั้นการทำงานร่วมกันระหว่างครู และผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้แก่ก ดี มีสุข จึงเป็นเรื่องท้าทายที่สำคัญต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตมนุษย์ และกรอบยุทธศาสตร์ ระยะ 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) โรงเรียนและหน่วยงานต้องวางแผนงานให้รองรับกรอบยุทธศาสตร์ชาติทั้ง 6 ด้าน คือ 1) ความมั่นคง 2) การสร้างความสามารถในการแข่งขัน 3) การลงทุนในทรัพยากรมนุษย์ 4) การสร้างโอกาสความเสมอภาคและการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม 5) การสร้างการเติบโตบนคุณภาพชีวิตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม และ 6) การปรับสมดุลและพัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งทิศทางการสร้างเด็กยุคไทยแลนด์ 4.0 สร้างเด็กและเยาวชนไทยให้มีความรู้ ความสามารถ และมีทักษะในการประยุกต์ให้เข้าถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ สร้างความคิดของเด็กและเยาวชนไปสู่ที่ยากขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นความสำเร็จของการยกระดับคุณภาพการศึกษาของชาติการพัฒนาเด็กต้องพัฒนาทั้งด้านความรู้และทักษะการเรียนรู้ที่ดีที่สุด

โรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง สังกัดเทศบาลนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เปิดสอนระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปัจจุบันมีครูปฏิบัติการสอน จำนวน 28 คน บุคลากรอื่น ๆ จำนวน 7 คน นักเรียน จำนวน 404 คน โรงเรียนอยู่

ใกล้ชุมชนแออัดมีโรงเรียนทั้งรัฐบาลและเอกชนที่อยู่ใกล้เคียงเป็นจำนวนมากทำให้จำนวนนักเรียนลดลง ไม่มีโอกาสได้คัดกรองนักเรียนที่จะเข้ามาศึกษาในโรงเรียนส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากรายงานการประเมินตนเองของสถานศึกษา 2562 ของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง และจากการสัมภาษณ์บุคคลากรที่เกี่ยวข้อง เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2562 ได้ข้อมูลสรุปสิ่งที่ควรพัฒนาที่สำคัญ คือ 1) การทำกิจกรรมเสริมสติปัญญาให้เหมาะสมตามวัย การพัฒนาปลูกฝังในเรื่องสุขนิสัยที่ดีนั้นยังกระทำไม่ได้ไม่ค่อยเหมาะสมเท่าที่ควรมากนัก 2) คะแนนเฉลี่ยผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O - NET) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2562 ทุกรายวิชาที่ประเมินส่วนใหญ่มีคะแนนต่ำกว่า 50 จึงควรพัฒนากระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้คะแนนผลการทดสอบเกินครึ่งของคะแนนเต็มร้อย 3) สถานศึกษาควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนมากขึ้น รวมทั้งควรสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาของโรงเรียน ให้มีความเข้มแข็ง มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาและการขับเคลื่อนคุณภาพการจัดการศึกษา สร้างเครือข่ายความร่วมมือของผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็นเกี่ยวข้องในการจัดการสถานที่ของโรงเรียน โดยให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วม 4) การประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน ควรประชาสัมพันธ์ให้ชุมชนได้รับรู้มากขึ้นกว่าเดิม มีการส่งเสริมให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น ผู้ปกครอง ได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาการจัดการศึกษา มีการจัดระบบการนิเทศติดตามดำเนินกิจกรรม/โครงการ ให้มีความต่อเนื่อง โดยมีการดำเนินการจัดทำปฏิทินปฏิบัติงานให้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น 5) ควรมีการส่งเสริมให้ครูและบุคลากรนำกระบวนการวิจัยมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนให้ครูมีความรู้ในเรื่องการทำวิจัยให้มากขึ้น โดยการจัดอบรม การทำสื่อนวัตกรรมและการทำวิจัยในชั้นเรียนให้กับคณะครูทุกคน เพื่อเป็นการพัฒนาครูในเรื่องสื่อนวัตกรรม และงานวิจัยในชั้นเรียนเพื่อจะได้พัฒนาครูให้ทันต่อยุคแห่งการเปลี่ยนของสังคมในปัจจุบัน รวมถึงการหาแนวทางการพัฒนาและแก้ไขโดยให้ผู้ปกครอง ชุมชน รับทราบข้อมูลและมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหามากยิ่งขึ้น 6) เด็กและเยาวชนแต่ละคนมีภาวะด้านพัฒนาการแตกต่างกันมีบุคลิกภาพภายในและภายนอกตามสภาพความเป็นตัวตนที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น มีข้อจำกัดเกี่ยวกับพัฒนาการทางสมองและการรับรู้ ไม่มีความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของตนเอง ขาดทักษะในการคิด บกพร่องทางการเรียนรู้ ปฏิเสธค่านิยมหรือหลักศาสนาที่คนส่วนใหญ่นับถือ ไม่มีทักษะในการสื่อสาร ปฏิเสธไม่เป็น ควบคุมอารมณ์และความเครียดไม่ได้ รวมทั้งการมีปัญหาด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต 7) ควรเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้มีส่วนร่วมในการนำเสนอความคิดเห็นในการ

จัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียน มีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาของโรงเรียนให้มีความเข้มแข็ง มีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผลการจัดการศึกษาและการขับเคลื่อนคุณภาพการจัดการศึกษามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม

ดังนั้นผู้บริหารควรเอาใจใส่ในการบริหารสถานศึกษาเพื่อให้เกิดคุณภาพ โดยความร่วมมือของทุกคนทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ควรพัฒนางานโดยให้ความสำคัญและให้เกิดประสิทธิภาพอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง จากข้อมูลดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่โรงเรียน ต้องพัฒนาคุณภาพการศึกษาโดยเร่งด่วน จึงต้องดำเนินการแก้ไขปัญหาและพัฒนาการบริหารจัดการสถานศึกษาให้มีคุณภาพ จึงจำเป็นต้องการพัฒนาการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนในทุก ๆ ด้านต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันปัญหาการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่
2. เพื่อหารูปแบบการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่
4. เพื่อสรุปประเมินผลการพัฒนาการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

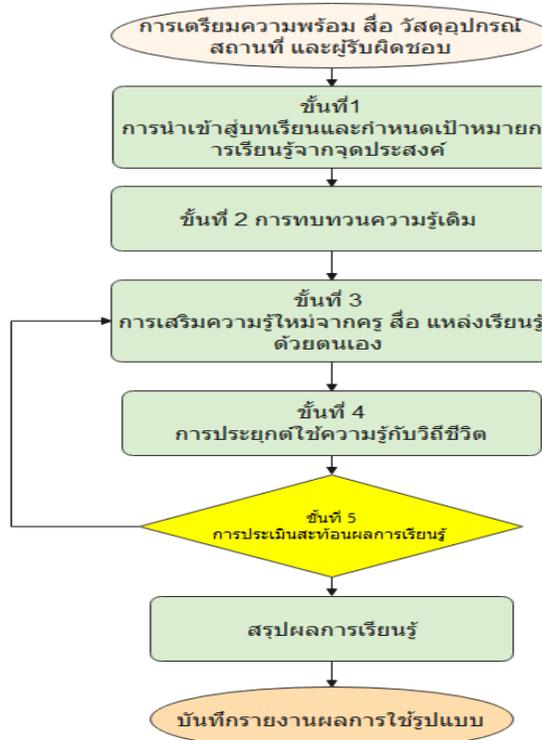
วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาจำนวน 441 คน โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอนคือ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาปัจจุบันของการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ขั้นตอนที่ 2 หารูปแบบการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ขั้นตอนที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ขั้นตอนที่ 4 สรุปประเมินผลรูปแบบการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบประเมิน

แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถามความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปทางสถิติโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย

1. สภาพปัญหาและข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองในภาพรวมนั้นยังต้องการปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจในระดับที่ยอมรับได้
2. รูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นที่ 2 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 การเสริมความรู้ใหม่ ขั้นที่ 4 การประยุกต์ใช้ความรู้ และขั้นที่ 5 การประเมินผล

ภาพที่ 1 แสดงการพัฒนาแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่

3. ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎีและความเป็นไปได้ของการพัฒนารูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

4. การพัฒนารูปแบบการบริหารการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียนและกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้จากจุดประสงค์ ขั้นที่ 2 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 การเสริมความรู้ใหม่จากครู สื่อแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นที่ 4 การประยุกต์ใช้ความรู้กับวิถีชีวิตและขั้นที่ 5 การประเมินสะท้อนผลการเรียนรู้

อภิปรายผล

1. ที่ข้อค้นพบสภาพปัญหาและข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับการบริหารการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองในภาพรวมนั้นยังต้องการปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ยังไม่เป็นที่น่าพึงพอใจในระดับที่ยอมรับได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการยกระดับคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ให้มีคุณภาพและมาตรฐานระดับสากลนั้นเป็นรากฐานสำคัญยิ่งที่จะช่วยให้มนุษย์มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ คิดอย่างมีเหตุผลเป็นระบบสามารถวิเคราะห์ปัญหา หรือสถานการณ์ได้อย่างรอบคอบและถี่ถ้วน สามารถนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันไปสู่การจัดการและปรับใช้ในการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพอย่างสร้างสรรค์ต่อไป อีกทั้งทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 มีความสำคัญอย่างยิ่งในหลายประเทศทั่วโลกต้องยึดหลักผลลัพธ์ที่ประเทศโรงเรียน สถานที่ทำงานและชุมชน สร้างองค์ความรู้และการพัฒนาองค์ความรู้ ที่จะช่วยเตรียมความพร้อมให้นักเรียนรู้จักคิดเรียนรู้ ทำงาน แก้ปัญหา สื่อสาร ร่วมมือทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพไปตลอดชีวิตในยุคที่มีการแข่งขันกันด้านข้อมูลข่าวสารและการดำรงชีวิตที่มีความซับซ้อนให้ประสบความสำเร็จได้

ดังนั้นทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้จึงมีความเหมาะสมกับการจัดการศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21 มากที่สุด ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้เชื่อว่าการเรียนรู้ เกิดจากพัฒนาการในการสร้างความรู้ สติปัญญา จริยธรรม ประสบการณ์ในการลงมือกระทำของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนได้ศึกษา คิด ค้นคว้า ทดลอง ระดมสมอง ศึกษาจาก ใบความรู้ สื่อ หรือแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ภายใต้กิจกรรมการเรียนรู้ หรือสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้ที่ผู้สอนเป็นผู้ออกแบบไว้ให้ล่วงหน้า โดยที่ผู้สอน

เป็นผู้ที่มีความสำคัญในการออกแบบการสอนที่ให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การเกื้อหนุน และส่งเสริมอำนวยความสะดวก ผู้เรียนในกิจกรรมต่าง ๆ โดยที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมกับการเรียนรู้ของตนอย่างกระตือรือร้น เป็นการค้นหาความรู้ให้กับตนเอง มีการรวบรวมความรู้ใหม่ ๆ เข้าไปในจิตใต้สำนึกภายในจิตใจ เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ภายในสมอง แล้วยังเป็นกระบวนการทำงานสังคมอีกด้วย การสร้างความรู้จึงเป็นกระบวนการทั้งทางด้านสติปัญญาและสังคมควบคู่กันไป โดยการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม ยอมรับสิ่งใหม่ ๆ เข้ามาในสิ่งแวดล้อม พิสูจน์ความเป็นจริงจากสมมติฐานที่ตั้งขึ้นและสรุปเองโดยสร้างการเชื่อมโยงและเปรียบเทียบบทสรุปของตัวเองกับผู้อื่น ตามที่ วัชรรา เล่าเรียนดี ได้กล่าวถึง ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองไว้ว่า ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้มีความเหมาะสมกับการจัดการศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21 มากที่สุด นักทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมีความเชื่อว่า ผู้เรียนสร้างความจริงด้วยตนเอง หรืออย่างน้อยตีความหมายหรือข้อมูลเหล่านั้นจากการรับรู้ประสบการณ์ (วัชรรา เล่าเรียนดี, 2554) นอกจากนี้ ชาคริต เรื่องประพันธ์ ได้สรุปขั้นตอนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองในทำนองเดียวกัน คือ 1) ขั้นแนะนำ เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะรับรู้ถึงจุดหมาย และมีแรงจูงใจในการเรียนรู้บทเรียน ผู้สอนสามารถเลือกใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น การเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ผู้เรียนซักถามหรือตั้งคำถาม การชวนสนทนาการกระตุ้นความสนใจด้วยเกม เป็นต้น 2) ขั้นทบทวนความรู้เดิม เป็นเรื่องที่ผู้เรียนแสดงออกถึงความเข้าใจเดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่เรียน เช่น การอภิปรายกลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การระดมพลังความคิด เป็นต้น 3) ขั้นปรับเปลี่ยนความคิด เป็นขั้นตอนที่สำคัญในการเรียนรู้ ผู้เรียนทำความเข้าใจและแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกัน การสร้างความคิดใหม่ การประเมินความคิดใหม่ 4) ขั้นการนำความคิดไปใช้ เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนใช้แนวคิดหรือความรู้ ความเข้าใจประมวลองค์ความรู้ เพื่อการนำไปใช้ประโยชน์ 5) ขั้นสะท้อนความคิด/ขั้นทบทวน เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนได้ประเมินและพัฒนาความคิดอย่างรอบคอบและต่อเนื่องจนสามารถประเมินผลได้ (ชาคริต เรื่องประพันธ์, 2556)

2. จากข้อค้นพบรูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ประกอบด้วย 5 ด้าน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นที่ 2 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 การเสริมความรู้ใหม่ ขั้นที่ 4 การประยุกต์ใช้ความรู้ และขั้นที่ 5 การประเมินผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองที่ผู้ศึกษาได้สร้างขึ้นนั้นเป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษาได้โดยตรงโดยเฉพาะนักเรียน เกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพมีการดำเนินการสร้างพัฒนาอย่างเป็น

ระบบ โดยผู้ศึกษาได้ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความต้องการตามขั้นตอนการจัดทำ อาศัยหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามา มีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งการร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมตัดสินใจร่วมแก้ไข เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการดำเนินงาน อีกทั้งอาจเป็นเพราะว่าการพัฒนารูปแบบนั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาข้อมูลพื้นฐานที่ครอบคลุมทุกด้าน ทำให้ทราบข้อมูลที่จะนำมาสร้างรูปแบบได้เป็นอย่างดีประกอบกับได้นำรูปแบบเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิดำเนินการประเมินโดยจัดประชุมสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ซึ่งเป็นระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพที่เป็นที่ยอมรับซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และเมื่อดำเนินพัฒนารูปแบบในระยะที่ 3 จึงทำให้รูปแบบมีความสมบูรณ์มากขึ้น อีกทั้งการพัฒนารูปแบบการบริหารจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองดังกล่าวได้ยึดเป้าหมายที่ว่าระบบการจัดการศึกษาของเราจะต้องมีเป้าหมายใน การฝึกฝนผู้เรียนให้สามารถ พัฒนาปัญญา สู้การพัฒนาร่างกาย ให้สุขสบาย สุขภาพดี แข็งแรงไม่มีโรคภัย ไข้เจ็บ ปัญญาจึงมีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล จากข้อความดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาให้มีคุณภาพ การศึกษาต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย ทุกหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้อง สอดคล้องกับเกษราภรณ์ เตือนแรม ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการจัดการจัดการเรียนรู้แบบสร้างองค์ความรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสืบค้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สาระประวัติศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนรู้แบบสร้างองค์ความรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และ 2) ทักษะการสืบค้นหลังการเรียนรู้แบบสร้างองค์ความรู้ โดยใช้แหล่งเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 80 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 (เกษราภรณ์ เตือนแรม, 2558) และสอดคล้องกับสิริมา มิ่งเมือง ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้เทคนิคแผนผังความคิดเพื่อพัฒนาแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง การสังเคราะห์ด้วยแสงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้เทคนิคแผนผังความคิดมีแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง การสังเคราะห์ด้วยแสงถูกต้องมากขึ้นกว่าก่อนเรียน 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 คิดเป็นร้อยละ 100 ของนักเรียนทั้งหมดมีการเปลี่ยนกลุ่มแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ไปจากก่อนเรียน หลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้เทคนิคแผนผังความคิด 3) นักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้กับเทคนิคแผนผังความคิดเพื่อพัฒนาแนวคิดทางวิทยาศาสตร์เรื่อง การสังเคราะห์ด้วยแสงมีร้อยละคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์หลังเรียนอยู่ในระดับสูง (สิริมา มิ่งเมือง, 2560)

3. ผลการตรวจสอบประสิทธิภาพด้านความสมเหตุสมผลเชิงทฤษฎีและความเป็นไปได้ของการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ารูปแบบเป็นสิ่งที่สร้างจากการศึกษาค้นคว้า แนวคิด ทฤษฎีและหลักการต่าง ๆ และพัฒนาให้มีความเหมาะสม และนำไปใช้ ประกอบด้วยกระบวนการต่าง ๆ เพื่อแสดงหรืออธิบายเหตุการณ์หรือผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ที่เกิดขึ้นเพื่อให้ง่ายต่อความเข้าใจ ตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ คีฟว์ส ที่ได้เสนอแนวทางการสร้างรูปแบบว่าควรประกอบด้วยความสัมพันธ์อย่างมีโครงสร้าง ใช้เป็นแนวทางในการพยากรณ์ผลที่เกิดขึ้นจากการใช้รูปแบบต้องระบุหรือชี้ให้เห็น ถึงกลไกเชิงเหตุผลของเรื่องที่จะศึกษา ส่วนการทดสอบหรือตรวจสอบรูปแบบเป็นการทดสอบรูปแบบ (Keeves P.J., 1998) ด้วยการประเมินซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ มาตัส; สคริฟเวน; และสตัฟเฟิลบีม มาตรฐานด้านความเป็นประโยชน์ (Utily Standards) และมาตรฐานด้านความถูกต้อง (accuracy Standards) โดยสรุปรูปแบบมีความสอดคล้องมีความสัมพันธ์และต่อเนื่องกันในแต่ละขั้นตอนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ความสอดคล้องกับกระบวนการและเครื่องมือที่ใช้ ในรูปแบบจึงมีความเป็นไปได้และความเหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้จริง (Madaus, G. F. et al, 1983) ทั้งยังสอดคล้องกับจักรพงษ์ ตริยฤทธิ์ ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่องเส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่องเส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 82.37/81.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เส้นขนาน สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 3) ระดับความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่องเส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.05-4.63 (จักรพงษ์ ตริยฤทธิ์, 2561)

4. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นการนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นที่ 2 ขั้นการทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 ขั้นการเสริมความรู้ใหม่ ขั้นที่ 4 ขั้นการประยุกต์ใช้ความรู้ และขั้นที่ 5 ขั้นการประเมินผล โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองของโรงเรียนเทศบาลวัดศรีปิงเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ช่วยทำให้ผู้บริหาร ครู เพื่อนครูบุคลากรที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครอง ชุมชน เกิดการพัฒนาในวิชาชีพ เกิดความร่วมมือระหว่างกันในการพัฒนาวิชาชีพด้วยวิธีต่าง ๆ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ข้อมูลการปฏิบัติ ซึ่งนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะการนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมาใช้ในการพัฒนาผู้เรียนในด้านต่าง ๆ อย่างเป็นระบบ ซึ่งทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้มีความเหมาะสมกับการจัดการศึกษาในยุคศตวรรษที่ 21 มากที่สุด ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้เชื่อว่าการเรียนรู้ เกิดจากพัฒนาการในการสร้างความรู้สึกปัญญา จริยธรรม ประสบการณ์ในการลงมือกระทำของผู้เรียนทำให้การจัดการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพและส่งผลถึงคุณภาพของผู้เรียน คุณภาพการศึกษาในมิติต่าง ๆ อีกทั้งรูปแบบการพัฒนาที่สร้างขึ้นนั้นเป็นนวัตกรรมที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาคูณาการการศึกษาได้โดยตรง โดยเฉพาะเด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีคุณภาพได้รับการพัฒนา มีการดำเนินการสร้างพัฒนาอย่างเป็นระบบ โดยผู้ศึกษาได้ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา ความต้องการตามขั้นตอนการจัดทำ อาศัยหลักการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องเป็นการเปิดโอกาสให้บุคคลหรือคณะบุคคลเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งการร่วมคิดร่วมทำ ร่วมตัดสินใจร่วมแก้ไข เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการดำเนินงาน โดยถือว่าการพัฒนาคูณาการศึกษานั้นเป็นกระบวนการสำคัญที่เกิดจากความร่วมมือของคณะครู บุคลากรทางการศึกษาและหน่วยงานองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นความรับผิดชอบร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ กิตติพัฒน์ ศรีธานี ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่อง อัตราส่วนตรีโกณมิติ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD พร้อมด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือเทคนิค STAD พร้อมด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ในวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง อัตราส่วนตรีโกณมิติของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 91.52/93.56 ซึ่งมีค่าสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง อัตราส่วนตรีโกณมิติของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบ

ร่วมมือ เทคนิค STAD พร้อมด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมีค่าสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอน แบบร่วมมือ เทคนิค STAD พร้อมด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ในวิชาคณิตศาสตร์เรื่อง อัตราส่วนตรีโกณมิติ มีค่าอยู่ในระดับมากขึ้นไป คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.82 (กิตติพัฒน์ ศรีธานี, 2561) ยังสอดคล้องกับจักรพงษ์ ตริยฤทธิ์ ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง เส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง เส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 82.37/81.17 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 80/80 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนรู้ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 3) ระดับความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง เส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.05 - 4.63 (จักรพงษ์ ตริยฤทธิ์, 2561) อีกทั้งสอดคล้องกับนุกูล แจ่มสว่าง ที่ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีประจันต์ “เมธิประมุข” ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองมีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.62/81.07 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนด 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ต่อการจัดการจัดกิจกรรมการเรียนรู้คณิตศาสตร์ เรื่อง เลขยกกำลัง ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก (นุกูล แจ่มสว่าง, 2561)

องค์ความรู้ใหม่

รูปแบบการบริหารจัดการการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มี 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การนำเข้าสู่บทเรียนและกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้จากจุดประสงค์ ขั้นที่ 2 การทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 3 การเสริมความรู้ใหม่จากครู สื่อแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง ขั้นที่ 4 การประยุกต์ใช้ความรู้กับวิถีชีวิต และขั้นที่ 5 การประเมินสะท้อนผลการเรียนรู้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้บริหารสถานศึกษาหรือผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการสนับสนุน ส่งเสริมการดำเนินงานอย่างเป็นระบบมีการวัดผลประเมินผลเป็นขั้นตอนที่เหมาะสม ในกระบวนการขั้นการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ตลอดจนมีการสร้างขวัญกำลังใจให้กับบุคลากรในการปฏิบัติงานเพื่อพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่องต่อไป

2. ผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู บุคลากรและชุมชน ต้องมีการสร้างบรรยากาศแห่งความร่วมมือร่วมแรงร่วมใจกันในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาร่วมกันอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ควรเปิดโอกาสให้ครู ชุมชนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการพัฒนาต่าง ๆ ให้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลการใช้รูปแบบการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองที่สอดคล้องกับบริบทสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปโดยเน้นการมีส่วนร่วมของครอบครัว ชุมชนมากยิ่งขึ้น

2. ควรศึกษารูปแบบกลยุทธ์การจัดการศึกษาที่ใช้การพัฒนาในรูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองเพื่อการพัฒนาผู้เรียน เข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. ควรศึกษาและวิเคราะห์บริบทที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมในชุมชนที่ส่งผลกระทบต่อนักเรียนในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ประกอบการจัดการศึกษาในการส่งเสริมการพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองได้อย่างทั่วถึง มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวิถีชีวิตของนักเรียนในชุมชนมากขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพัฒน์ ศรีธานี. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องอัตราส่วนตรีโกณมิติ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือ เทคนิค STAD พร้อมด้วยทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เกษราภรณ์ เตือนแรม. (2558). การศึกษาผลการจัดการเรียนรู้แบบสร้างองค์ความรู้โดยใช้แหล่งเรียนรู้ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการสืบค้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สารประวัติศาสตร์. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- จักรพงษ์ ตรียุทธ์. (2561). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง เรื่อง เส้นขนาน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชนิสรา เมธภัทรหิรัญ. (2560). ห้องเรียนกลับด้าน (Flipped Classroom) กับการสอนคณิตศาสตร์. สสวท, 46(209), 20-22.
- ชาคริต เรื่องประพันธ์. (2556). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เรื่องสมการกำลังสองโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ SSCS ร่วมกับทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นุกูล แจ็งสว่าง. (2561). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องเลขยกกำลังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีประจันต์ “เมธีประมุข” ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาคณิตศาสตร์ศึกษา. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วัชรรา เล่าเรียนดี. (2554). รูปแบบและกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการคิด. นครปฐม: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศศิธร เวียงวะลัย. (2556). การจัดการเรียนรู้ (Learning Management). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพมหานคร: พริกหวานกราฟฟิค.

สิริมา มิ่งเมือง. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองโดยใช้เทคนิคแผนผังความคิดเพื่อพัฒนาแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ เรื่อง การสังเคราะห์ด้วยแสงของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

Keeves P.J. (1998). Educational Research, Methodology and Measurement: An international handbook. Oxford: Pergamon Press.

Madaus, G. F. et al. (1983). Evaluation Models Viewpoints on Educational and Human Services Evaluation (8 ed.). Boston: Kluwer - Nijhoff Publishing.